

**Bartis Ferenc:
Márton Áron századik születésévében**

Szent Áron Bátyám, eretnek szókkal
esengnem Hozzád pogány merészség.
Merészen kérdem: meddig cipeljük
VAN-igazunkat, a mások vétkét?

„Vétkeztem" én már éppen eleget
s nem fordult jobbra Erdélyünk sorsa!
Sorsszerűség, hogy Anyám bölcsőjét
ringattad haláltól elorozva?

Aztán megáldtad... Áldott kezedet
örökkön érzem szívem homlokán.
Homlokod nekem kőtábla-parancs;
életed: Biblia, Talmud, Korán,

s a földalatti cellád Zsilaván
évek múltán lett az én templomom...
Templom lehet a börtön is annak,
kit megkeresztelt a forradalom.

Te, a szeretet forradalmára,
ki magyart, románt, zsidót, németet,
cigányt óvtál, védtél a pokolban,
mondd, ismerik a végrendeleted?

Te mindenkit megvédtél a vádban,
de Téged csak a székelyek védtek,
Te, magyarul, románul, héberül,
németül, cigányul sikoltó lélek!

Ez volt a bűnöd?! És ezért lettél
„banghila, bozgor secui episcop"?#
Börtöntöltelék, kit a porkoláb
nappal megvert s éjszaka megkínzott?

Kínjaid, jaj, drága Áron bácsi,
erőforrás fogyatkozásunkban...
A „Csakazértis élnünk kell, öcsém”
ma bennem zokog. Tőled tanultam.

Te tanítottad: „Ne gyűlölj senkit!”
Jó. Nem gyűlölök, de kiröhögnek!
És ez fáj, s a közös Szülőföldünk.
A jelek szerint nem látom többet.

Mutass egy jelet, hogy induljak haza,
Csíkszentdomokoson is szeretnek...
Immár félszürkén és kopaszodva
térne vissza egy ártatlan gyermek.

Kimennénk a Garatos-tetőre,

a Golgotáról mesélnél nekem,
este friss túróspuliszkát ennénk
s imádkoznék Rózsatüzéred,

másnap reggel ministrálnék Neked
s Anyám büszke lehetne fiára:
„Ez a gyermek még latinul is tud...
Az egész falu hallotta, látta!"

A falu látott. Te látnok voltál.
Én esendő író-költő lettem,
de melletted végig kitartottam
gyűlölet nélkül a gyűlöletben.

Nézem fényképedet, alázattal.
S Anyám fényképét fürkészem csendben:
közös vonások... Hol van a Júdás,
hogy emiatt ismét följelentsen?

Jelenteni tartozom most Neked:
Apám s Te is naivak voltatok,
amikor Szárhegyen - tornácunkon
diskurálva - a „közös holnapot"

békének hittétek: „majd a népek
baráti jobbot nyújtnak egymásnak..."
Ők igen. Igaz. S a politika?
A béke szemfényvesztés lett, látszat!

Látszatból tapsol a temető, ha
új „vendég" érkezik, de sírhantját
a bitorlók (dobverés nélkül!)
másnap (önmaguknak!) már eladják.

Eladtak mindent, mindenkit, aki
erdélyi volt vagy megmaradt annak,
s erre szabadkezet, szabadalmat
éppen a nagy-hatalmaktól kaptak.

Kapsz Te is néhány emléktáblát és
szobrot, és könyvet is írnak Rólad,
és idéznek és megidéznek, mint
vértanút, Erdélyt, lélegző holtat,

bár halottaidból rég föltámadtál,
de lehet, nem is haltál meg „akkor".

Benne élsz tudatunk sejtjeiben,
sejtjeinek tudatában. Parancsolj

ránk, hogy akarjunk élni és győzni,
merjük a pusztulást megelőzni,
és nézzünk szembe magunkkal, mással,
a törvényesített népiertással,

az anyanyelv-tépő jogszabállyal,
a lesben álló vész-fegyverekkel -
nem ölnek, élve temetnek el...
Biztass, parancsolj! Baj van a gáton...

Minden székelj legyen Márton Áron!

„Hazátlan, jövevény székelj püspök.”

(rövid életrajz-pályakép:

http://hu.wikipedia.org/wiki/Márton_Áron)